

Capitolul II

Amintiri,

Amintiri,

Amintiri....

DIRECTORUL GENERAL AL OPEREI ROMÂNE - 1982-1989 - PROFESORUL UNIVERSITAR DOCTOR, PETRE BRÂNCUȘI

În acești șapte ani, Petre Brâncuși a condus această mare instituție, mare și ca renume dar și ca angajați, având peste șapte sute de oameni.

A fost numit Director General și a condus această instituție de cultură cu multă seriozitate și responsabilitate. În această perioadă Opera română a cunoscut o mare înflorire, realizându-se multe premiere, iar spectacolele purtau amprenta unei înalte ținute scenice și artistice. Experiența conducerii altor instituții de profil de mare importanță i-a dat această siguranță în conducere. Domnia-sa punea mare preț pe cinste, corectitudine și hărnicie, controla de la primele ore toate compartimentele, începând de la paznici, pompieri, mașiniști, ateliere, apoi orchestra, corul, soliștii, prezența lor la repetițiile programate - și, de asemenea, activitatea corpului de balet. Venea seară de seară la spectacole și urmărea cu mare atenție modul cum se desfășurau spectacolele, și dacă ceva nu-i plăcea, îl invita la dânsul a doua zi și puneau lucrurile în ordine, luând pe loc măsurile ce se impuneau.

Ca un adevărat patriot, Petre Brâncuși a dat mare importanță creațiilor românești de operă și balet - montându-se peste 19 titluri în această perioadă și

constituindu-se, astfel, într-un „record”. Amintim câteva din aceste mari creații ale compozitorilor noștri, cum ar fi:

„Onoaptefurtunoasă” de Paul Constantinescu, „Ion Vodă cel Cumplit” și „Orfeu” de Gheorghe Dumitrescu, apoi „Horia” de Nicolae Bretan etc. Abordând tematica cu subiect din istorie, Petre Brâncuși aducea un elogiu remarcabil poporului român. Am lăsat la urmă marea creație muzicală a culturii românești - „Oedip” de George Enescu - o impresionantă sinteză de filozofie, dramaturgie și creație muzicală care s-a bucurat de un deosebit succes în regia marelui regizor Jean Rînzescu și a scenografului Roland Laub, succes care a continuat și în Festivalurile „G. Enescu” din anii 1985 și 1988. Directorul General Petre Brâncuși s-a gândit și la micul spectator, viitorul public și iubitor de operă de „mâine”, oferindu-le matinee cu spectacole pentru copii din creația compozitorilor români contemporani. De mare succes s-au bucurat spectacolele: „Cuore” (Inimă de copil) de Carmen Basacopol, „Povestea micului Pan” de Laurențiu Profeta și „Cosette” de Teodor Bratu - montate în această perioadă. Tot atunci se mai jucau spectacolele „Motanul încălțat” de Cornel Trăilescu și baletul „Albă ca zăpada” de Dan Goia. Să nu uităm că și montările de balet scrise de compozitori contemporani în această perioadă au fost foarte multe. Aș enumera câteva dintre ele:

Liana Alexandra - „Crăiasa zăpezii”

Mihail Jora - „Demoazela Măriuța”, „Curtea Veche”

Anatol Vieru - „Meandre”

Irina Odăgescu - „Cântec înalt”

Șerban Nichifor - „Vibrații contemporane”

Doru Popovici - „Secvențe”

Teodor Bratu - „Cosette”

Menționez că aceste titluri au fost montate pe scena Operei Române sub direcția maestrului Petre Brâncuși, care nu precupețea nimic în fața marelui ideal al dumnealui, de a sprijini cu tot ce îi stătea în putință, creația muzicală autohtonă și să le vadă montate pe scenă iar publicul să le aplaude. A fost ambițios și a reușit!

Dintre spectacolele de operă din repertoriul universal au fost selectate cele mai renumite titluri precum: Bohema, Rigoletto, Oneghin, Aida, Freischütz, Walkiria, Traviata, Tosca, Bărbierul din Seviglia, Carmen, Flautul fermecat, Nunta lui Figaro, Othello, Bal mascat, Povestirile lui Hoffman, Giani Schicchi, Nabucco (spectacol prezentat pentru prima dată pe scena bucureșteană de Hero Lupescu, în 1987).

În această perioadă, spectacolele noastre au fost dirijate și de mari dirijori cum ar fi: Byron Kolassis, Redendor Romero, Ruslan Raicev, Vouzek Erbne Frike, Alexandru Samoilă și alții. Și-au demonstrat talentul pe scena Operei Române și cântăreții: Vladislav Piavco, Alexandr Homeriki, Larisa Serghenko, Serghei Kopciak, Stoyan Popov, Hristina Anghelakova, Richardt Riffle, Tamara Sineiavskraia, Maria Bieșu, Mihail Muntean, Vladimir Dragoș, Pedri Lienda, Irina Bogaceva și mulți alții. Publicul i-a aplaudat cu căldură și multă admirație pentru arta lor demonstrată alături de marii noștri artiști - care, în acele vremuri grele au suferit foarte mult (se repeta Othello cu paltoanele pe noi și cu căciuilile pe cap, temperatura pe scenă și în sală nu depășea 8 grade Celsius) și alte multe. Noi am ținut făclia aprinsă pe scena Operei Române, trecând prin mari, foarte mari greutăți. Desigur, și directorul Petre Brâncuși ținea de „făclie” cu toată puterea, pe care nu dorea să o lase să se „stingă”. În calitate de director, bineînțeles că s-a

lovit de mari și multe greutateți, dar cu calm, tact și multă înțelepciune le-a rezolvat pe toate. MAESTRE! FIE-ȚI ȚĂRANA UȘOARĂ ȘI ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE!

Pompei Hărășteanu - bas
Prim-solist al Operei Naționale - București
Mai - 2007

Există câteva date extrem de decisive în viața unui om, care, desigur, pot fi pozitive sau negative.

Pentru mine, data de 21 iunie 1984 va rămâne o zi memorabilă. Student fiind, la sfârșitul spectacolului „Cosi fan tutte” de Mozart, ținut în sala de operă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu”, spectacol în care am interpretat rolul lui Don Alfonso, a intrat în cabina mea maestrul Petre Brâncuși. Mi-a vorbit pe un ton cald și m-a invitat să vin la Operă, unde dânsul era director general, în vederea unei audiții.

Am fost angajat la Operă în toamna următoare, ajutându-mă astfel efectiv să fac pasul decisiv și anume să ajung de la Conservator pe scena cea mai importantă din țară.

Și astăzi îmi amintesc cu emoție de invitația maestrului și de începutul carierei mele de solist.

Îi port maestrului Petre Brâncuși o recunoștință deosebită și pentru perioada în care a condus cu competență această instituție.

Paul Basacopol - Solist al Operei Naționale București.

Iunie, 2007

Minunate amintiri, dublate de respect și prețuire, mă leagă de numele distinsului muzicolog și profesor Petre Brâncuși.

În ultimul an de studenție, când profesorul meu de istoria muzicii românești, Petre Brâncuși, se afla la conducerea Direcției Muzicale din Radiodifuziunea Română, am hotărât să merg în audiență spre a obține o aprobare pentru o serie de înregistrări. Răspunsul a fost: „...există o comisie în fața căreia trebuie să dai o probă și ...de acolo vine răspunsul.”

Așa am procedat și recunosc că acele imprimări mi-au fost de mare folos, în primul rând pentru că reprezentau forma mea vocală din acea perioadă, de tinerețe, și apoi pentru că aceste imprimări (rămase în Cardex), mi-au folosit în multe împrejurări în cariera mea.

Mai târziu, în perioada 1982-1989, în calitate de Domniei-Sale de Director al Operei Române, a creat posibilitatea unor audiții în vederea obținerii de noi roluri.

În cazul meu - problema era trecerea de la rolurile de soprană lirico-lejeră la rolurile de soprană lirică. Prin aceste audiții am reușit să obțin rolurile: Micaela din Carmen, Pamina din Flautul fermecat, Mimi din Boema și Rozalinda din Liliacul.

Sunt evenimente din viața mea, pentru care păstrez amintiri vii, de neuitat muzicologului și OMULUI - Petre Brâncuși.

Cornelia Angelescu

Iunie 2007

În dorința de a evoca un om adevărat, un artist desăvârșit, voi așterne câteva rânduri cu sinceră evlavie. Domnul Titu Pânișoară a inserat în cartea Domniei-Sale principalele evenimente și minunatele realizări ale Maestrului Petre Brâncuși în decursul vieții sale. Eu mă voi referi la perioada 1982-1989, când Maestrul Brâncuși a păstorit lăcașul de cultură, Opera Română din București. Ecranul memoriei mele l-a înregistrat pe Maestrul Brâncuși ca pe o distinsă personalitate cu comportări senioriale, educat, cultivat... Era o mare plăcere și onoare să fii în preajma Domniei-Sale. Născuți din aceeași explozie cosmică, absolvenți ai aceluiași Conservator, cu aceleași concepte de dăruire totală artei și culturii, cred sincer că toate acestea m-au legat de neuitatul Prof. univ. dr. muzicolog, Petre Brâncuși. Un gând pios într-o amintire eternă!

Nicolae Herlea - bariton

Prim-solist al Operei Române din București

Iunie 2007

În amintirea Directorului meu general, Petre Brâncuși,

Se spune în literatura orală, de coridor, că, dacă un director îi este favorabil unui salariat de 99 de ori și numai odată nu-i poate rezolva o rugămintă, angajatul cârcotaș, cum e omul, doar pe aceea o ține minte. În ce-l privește pe cel căruia îi sunt închinată prezentele rânduri, cred că a reușit performanța (cel puțin vis-à-vis de mine) să rezolve sau măcar să pună pe calea spre rezolvare favorabilă toate motivele care l-au făcut să-i treacă pragul biroului pe amărâtul de salariat!

Directorul general Petre Brâncuși n-a fost timp

de aproape opt ani un conducător blând, având mână forte și susținându-și ideile cu încăpățânare chiar dacă aveau nu odată virtuțile de început de drum.

Nu pot uita ce furtună a stârnit în Operă intenția sa (materializată prin angajarea lui Sever Barnea și Paul Basacopol) de a primi în teatru absolvenți de conservator fără a-și mai fi făcut ucenicia la teatrele din provincie. Lesne de înțeles dacă ne gândim că media de vârstă era de 50 de ani, mulți soliști văzându-și periclitată supremația. Astăzi este ceva absolut normal ca un tânăr merituos să urce pe scena Operei chiar din facultate și să crească, dacă este competent condus, cât îl țin puterile și talentul; așadar, timpul i-a confirmat vederile susținute doar de o minoritate.

Adesea s-a bătut pentru repertoriul românesc știut fiind că înclinația spre cosmopolitism a publicului și artiștilor din România îl face destul de vitregit. Acum, când ne-am câștigat libertatea totală, eu care am slujit cu perdantă încăpățânare muzica românească socotind că numai așa se poate ști ce lucrare merită să fie cântată și care dată la coș, nu pot decât să regret că oameni ca el nu mai sunt lângă noi sau în fruntea noastră. Este meritorie intenția, de a desena stagiunea '83-'84 în întregime, cu distribuția rolurilor principale așa cum se întâmplă astăzi în toate teatrele care se respectă și cum se întâmpla și atunci în teatrele naționale ale țărilor vecine. Caietul program al stagiunii, cu fotografiile tuturor artiștilor, cu rezumate de spectacol și tăieturi de presă era o dovadă a calităților sale de vizionar și spirit de lider f. f. eficient.

În ciuda asprimii sale dublată de un mare simț al dreptății îi sunt, dincolo de timp, recunoscător pentru felul diplomat în care a știut să mă înduplece la

abordarea a două roluri de mai mică întindere care, de altfel, mi-au dat până azi satisfacții, chiar dacă la timpul acela, cu coama în vânt ca un mânz nărăvaș, m-am cam împotrivit. Și ca o fațetă mai puțin cunoscută, îi port în memorie figura plină de compasivă blândețe când, în urmă cu 20 de ani, m-a întrebat de soarta părintelui meu aflat pe patul de moarte; nu mai era directorul sau omul politic, nu mai era omul aflat în vârful ierarhiei muzicale ci doar un tată care ia parte la durerea unui fiu așa cum intuia că și copilul său va fi cândva.

Florin Diaconescu - tenor,

Prim-solist al Operei Naționale din București

3 Iunie 2007

Petre Brâncuși în amintirea mea

Când dispărea un om, ai sentimentul regretabil că nu ai avut prilejul să zăbovești mai mult în preajma lui.

Timpul zboară îngrozitor de repede dar imaginea aceluia care a dispărut revine deseori în amintire, limpede și clară.

În timpul activității mele, ani de zile la Radio, ca redactor la Redacția de muzică simfonică și de cameră, am avut prilejul să îl întâlnesc pe Petre Brâncuși și să discut împreună cu el diferite probleme strict profesionale, despre muzică. Era un om foarte exigent în ceea ce făcea sau scria dar totodată sensibil la unele sugestii primite.

A avut o capacitate de muncă ieșită din comun: pleca din Radio seara târziu, uneori pe lumina lunii și stelelor și sosea din nou dimineața în zori.... Mă întrebam adeseori câte ore de odihnă avea peste noapte?...

Am colaborat cu Petre Brâncuși, în calitate de redactor, la unele cicluri de emisiuni de radio susținute de dumnealui. Venea întotdeauna punctual încât puteai să-ți potrivești ceasul... avea ...„ora exactă!”...

Maestrul Petre Brâncuși era meticolos, exact și foarte profesional, indicând în amănunt toate exemplele muzicale dorite.

A fost întotdeauna un colaborator excelent

al emisiunilor radiofonice și l-am apreciat în mod particular.

Sosea întotdeauna cu zâmbetul pe buze, fără sobrietate dar cu prestanță și cu prietenie colegială, având față de mine o înțelegere și o apreciere deosebite. Dispariția sa ca muzician și om de cultură a lăsat un gust amar în sufletele tuturor celor care l-au cunoscut sau cu care a colaborat și care l-au apreciat.

Tot ceea ce a lăsat scris în urma sa, volume întregi de istoria muzicii, articole, emisiuni și multe altele, constituie, fără îndoială, contribuția sa la îmbogățirea tezaurului muzicii românești, pe care a iubit-o cu pasiune și dăruire din fragedă vârstă și pe care a promovat-o cu sânguință de-a lungul vieții sale.

Grigore Nica

Compozitor

7 iulie 2007 București

PROFESORUL BRÂNCUȘI

Un nume asociat cu una din epocile efervescente ale Operei Române din București, pe care a condus-o între anii 1982-1989.

Regret mult că acești ani m-au ținut departe de Opera Română, fiind trimisă de ARIA ca profesor al unei școli de balet din Torino - Italia.

În primul rând îi sunt recunoscătoare Maestrului că mi-a permis deplasarea - implicit absența mea din distribuțiile primei scene lirice a țării - ceea ce nu s-ar fi putut obține sub alte direcțiuni. Atunci ca și astăzi, o lege ingrată prevedea reducerea posturilor în această instituție, deci, cine iese la pensie sau lipsește onorând un contract - fără a fi remunerat acasă - PIERDE POSTUL.

Maestrul Brâncuși, cu inteligența care-l caracteriza, m-a chemat la dânsul propunându-mi o soluție benefică, și anume un concediu fără plată pe perioada deplasării, în așa fel încât pe postul meu de prim solistă – foarte bine remunerat - să poată angaja doi tineri absolvenți ai școlii de coregrafie, salvând postul și în același timp dând posibilitatea acestor tineri să intre în corpul de balet al Operei.

Știu că anii în care a condus destinele Operei, aceasta a beneficiat de stagii fecunde, cu multe

premiere de operă și balet spre încântarea fanilor operei și nu numai.

Menționez că Directorul Brâncuși a dorit să nu vitregească publicul bucureștean de absența mea scenică, motiv pentru care a ținut constant legătura cu mine, invitându-mă să mai apar în spectacole. Am acceptat, cu toate că plecarea mea a fost condiționată și prin faptul că avusesem un accident la genunchi și eforturile celor 5 ani de accident m-au făcut să dansez cu suferință crescândă, motiv pentru care am decis să las locul meu tinerelor speranțe. Nostalgia scenei și dorința de a mai dansa un ultim spectacol de „Lacul lebedelor” m-au convins să accept invitația. Succesul a fost imens, urmându-i, tot la sugestia Directorului, un spectacol omagial „30 de ani de carieră” cu o serată de neuitat, SLĂVINDU-L MEMORIA în numele meu, al părinților mei și a întregului public prezent!

Ileana(Lully) Iliescu – Prim-balerină a Operei Române din
București

Pentru mine, profesorul univ. dr. muzicolog Petre Brâncuși este și va rămâne Directorul Operei Române din București, cel care în 1988 m-a angajat, oferindu-mi șansa de a deveni solistă a acestei instituții.

În acei ani aberanți, am găsit sprijin, ajutor și înțelegere la domnia-sa. În Operă era un climat de liniște, aveam asigurate normele lunare, salariile erau bune și la timp și am primit și casă, eu, care nu aveam buletin de București.

Mi-l amintesc pe prof. P. Brâncuși, după concursul

de ocupare a postului, în cabinetul Directorului general, felicitându-mă și dându-mi un sfat pe care am încercat să-l pun în practică în viața artistică dar și în cea privată: să nu mă las niciodată atrasă de un grup sau altul din Operă, să-mi urmez drumul păstrându-mi libertatea de a gândi și de a acționa singură. Trebuie să recunosc că de câteva ori am uitat sfatul și sincer, mi-am ars puțin aripile. Și-mi amintesc un alt moment. În decembrie 1988, pregăteam debutul în rolul Amneris din opera Aida de G. Verdi. Afară erau -25°C, pe scenă erau 3°C, și regizorul V. Calomfi rescu nu era mulțumit de cum traversam scena; nu eram regina pe care o dorea. La a zecea traversare am început să murmur printre dinți împotriva frigului, a regizorului, a lui Verdi.... vorbe destul de colorate, și am observat cu surprindere, la arlechin, doi ochi negri care mă priveau. Era Directorul general al Operei, urmărind repetiția. M-a privit uimit, dar evident amuzat și a exclamat: „Constat că textul operei lui Verdi se îmbogățește!” - și a plecat adăugând: „vă aștept la debut!” Și a fost debutul, și nu pot să-i uit privirea, strângerea de mână și exclamația: „Bravo, ați confirmat speranțele noastre!” Și astfel m-am legat definitiv de scena lirică bucureșteană. Mă închin amintirii sale și-i mulțumesc pentru șansa oferită și încrederea că voi reuși!

ECATERINA ȚUȚU

Prim solistă a Operei Naționale din București

Amintirile mele despre muzicologul dr. Petre Brâncuși se conturează prin vara anului 1971. Era anul în care cultura română, media muzicală națională aveau să fie zguduite de cumplitele „Teze de la Mangalia”. Eram pe atunci realizator de emisiuni muzicale la Radio Iași. Tuturor ni s-a arătat „pisica”. Se încheia atunci orice speranță de democratizare a României. O primă victimă, Festivalul internațional „Cerbul de aur” suspendat „sine die”. Apoi, obligativitatea de difuzare, cu prioritate, a cântecelor „tematice”. Festivalul de la Mamaia avea să devină oficial, manifestarea „creațiilor” cu un conținut impus politic și „patriotard”.

Eram la Festival, ținut în acel an, 1971, la Teatrul dramatic Constanța și atunci, acolo, am realizat că prezența mea la Radio Iași nu mai era oportună. Am înțeles și am promis la Mamaia, colegului și prietenului Octavian Lordăchescu, lui Cornel Constantiniu, actor și interpret de o aparte sensibilitate, Doinei Spătaru că voi veni la București. Așa s-a făcut că am ajuns la Directorul Direcției muzicale Radio, muzicologul Petre Brâncuși, cerându-i să mă primească în echipa Radio București. Știa cine sunt; îmi ascultase câteva emisiuni în timpul unui popas la Stupea, și, deși foarte riguros, chiar sever, a avut pentru mine cuvinte calde. M-a ajutat să mă transfer la București și astfel am stat de multe ori de vorbă, m-a „încercat” cu dibăcie, mi-a testat criteriile și gusturile în alegerea și difuzarea muzicii. De pe atunci, în anii grei care au urmat, mai ales la TVR, i-am păstrat recunoștință profesională. Peste un an avea să conducă, în calitate de rector, Conservatorul, ajungând mai apoi Președintele Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor și directorul Operei Române. Colaboram profesional și de fiecare dată aveam impresia că întâlnesc un prieten.

Că nu mă înșelasem, m-am convins în vara anului

1984. Eram pe atunci șeful secției muzicale la TVR, și difuzând în zilele festive ale lui august un film despre copilăria lui Enescu, am pățit-o! Am fost scos imediat din funcție și dat afară din TVR, cu ordin de la Cabinetul 2. Eram disperat, existența mea și familiei era foarte amenințată (salariu, rata la apartament etc.) M-am dus atunci la Consiliul Culturii cu gândul că voi reuși să primesc un post, undeva, oriunde. Dar nu am reușit să fiu primit în cabinete în care, cu câteva zile înainte eram așteptat cu interes. Dezamăgit, plecam pe coridoarele Casei Scânteii când a venit după mine directorul general de atunci al Operei Române. Simplu, fără introduceri, m-a încurajat, oferindu-mi un post de specialitate la această instituție. Gestul acesta de mare frumusețe a caracterului mi s-a părut ireal în lumea aceea și pentru acest lucru Petre Brâncuși a rămas în sufletul meu într-un con de lumină aparte. Alți oameni de bine de atunci, poetul Adrian Păunescu, Ion Traian-Ștefănescu, Tudor Vornicu, Marin Constantin au intervenit la vremea respectivă pentru anularea acelei decizii aberante, dar, repet, gestul lui Petre Brâncuși a rămas pentru mine ceva cu totul deosebit. Ulterior, mi s-a întâmplat să aud că în multe alte situații de genul celor întâmplate mie, Petre Brâncuși a fost același om de onoare. Un om minunat care a știut că poți construi ceva doar cu oameni pe care să-i simți aproape.

Dumitru Moroșanu

Gânduri de neuitat - PETRE BRÂNCUȘI – Omul și muzicianul

Oltenia sau Valahia Mică, deși structurată din numai patru județe: Dolj, Gorj, Mehedinți și Vâlcea, fiecare din ele, de-a lungul istoriei poporului nostru, s-a individualizat prin mari personalități de cultură și artă, cu precădere reprezentând Gorjul. De aceea, județul din nord-vestul acestei arii geografice binecuvântată de Dumnezeu, a sensibilizat conștiința populară, izvodind cântece măiestrite, autentice: „Cine-a fost odată-n Gorj”.... Dacă celelalte județe au fost reprezentate de personalități din domeniul științei, diplomației, filosofiei etc, Gorjul a excelat prin mari artiști care au dat nu numai poporului român, ci și lumii, opere care vor dăinui prin secole (Gheorghe Ciobanu, George Breazul - Pagini de Istoria Muzicii Românești, vol. V, București, Editura Muzicală, 1981). Din Hobița și Brădicenii Gorjului, traiectoria artelor s-a dimensionat până în inima Parisului din Europa și alte continente.

Cu multe decenii înainte am avut șansa să cunosc pe muzicianul Petre Brâncuși care mi-a fost dascăl și pedagog - Profesor universitar la Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu”, în prezent Universitatea Națională de Muzică București - și, spontan, m-am atașat sufletește, împreună cu colegii din toată țara!

De atunci, pe coordonatele timpului istoric, au fost multe prilejuri când am întâlnit profesorul îndrăgit,

evident, în altă ipostază, aceea de Președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, îndrumând cu generozitate și realism, membrii Cenaclului Compozitorilor din Craiova. De asemenea, am simțit prezența muzicianului Petre Brâncuși prin lucrările de muzicologie elaborate, cu precădere, din laborioasa activitate a muzicianului savant român George Breazu (1887-1961) din Amărăștii Doljului, preocupându-l permanent activitatea mentorului său, cu care, peste ani, și-a luat înaltul titlu de Doctor, dezvoltând subiectul: „Semnificații actuale ale operei muzicale a lui George Breazu”. Nu a neglijat nici activitatea cultural-socială. De aceea, amintim cu admirație preocuparea expresă de educație muzicală a fiului său - Cristian Brâncuși - pregătit de cei mai renumiți dirijori români din marile centre muzicale ale lumii, în prezent Maestrul Cristian Brâncuși, dirijor de înaltă clasă, unanim recunoscut în țară și nu numai, aducându-și contribuția, după exemplul venerabilului tată, Petre Brâncuși, la dezvoltarea culturii muzicale românești.

În contextul acestor gânduri, ne întrebăm retoric: pe ce coordonate al Istoriei culturii județului Gorj se situează ambasadorii artelor din Hobița, Brădiceni și București?

Preot Profesor Dr. Alexie Al. Buzerea,

Sept. 2008, Craiova

Maestrul PETRE BRÂNCUȘI,

În viață întâlnești tot felul de oameni, mai buni, mai răi, cultivați sau nu, dispuși să ajute sau să creeze intrigi, cu puterea de a iubi ori de a urî, maeștri în arta vorbei sau a zâmbetului blajin... și fiecare dintre acești oameni lasă o urmă în mintea și sufletul tău.

Personal, sunt recunoscătoare celor pe care i-am întâlnit în profesia mea și care astăzi nu mai există decât în amintiri... Doamna Ester Gonda, Doamna Tilde Urseanu, Domnii Tudor Vornicu, Hero Lupescu, Gelu Matei, Oleg Danovschi, Petre Brâncuși....

La ședința de instalare a noului director al Operei Române, l-am văzut pentru prima oară pe Domnul Petre Brâncuși. Nu știam decât foarte puțin despre el și totuși, îl priveam cu ochi critici. Cine era omul acesta adus să ne conducă, ce știa el despre noi, cei din Operă?

După puțin am aflat că noul director, Petre Brâncuși va conduce instituția împreună cu un director artistic, tenorul Cornel Stavru, artist de valoare excepțională, cunoscător sensibil al Operei în care și-a desfășurat întreaga carieră profesională.

A doua zi am fost invitată la conducere și directorul Petre Brâncuși mi-a întins o mână prietenoasă, ca și când ne cunoșteam dintotdeauna, a început să-mi vorbească despre importanța calității spectacolelor. Apoi mi-a cerut

să-i prezint în amănunt situația colectivului și programul zilnic de lucru. Am participat deseori la ședințele de lucru cu cei directori și șefii celorlalte colective din Operă și am admirat armonia, diplomația și înțelepciunea celor doi, competența și responsabilitatea cu care analizau și soluționau problemele teatrului. Mai violente erau discuțiile despre Balet, dar calmul și echilibrul Domnului Petre Brâncuși reușeau să tempereze atmosfera și să fie găsite soluțiile de rezolvare. Directorul General mă lăsa să-mi dezvălui nemulțumirile, să-mi exprim argumentele. Întrebările lui erau numai o provocare la o discuție contradictorie din dorința de a găsi soluții la problemele ce copleșeau atunci Opera, într-un timp în care luptam să supraviețuim dar și un timp în care am devenit inventivi, uneori nebuni de îndrăzneți.

De multe ori, după program, plecam împreună spre casă, aveam același drum. Atunci era alt om. Directorul cu ochi sfredelitori ce te provoca la discuții contradictorii nu mai exista. Era numai un om blând, cu ochi calzi, cu voce înceată, ce vorbea despre grijile zilnice din familie, necăjit uneori sau îngrijorat de ce petrecea în jur. Omul Petre Brâncuși pe care l-am cunoscut a lăsat o urmă în sufletul meu!

Maestra de balet, Doina Andronache - sept. 2008

Amintirea Profesorului

PETRE BRÂNCUȘI,

L-am întâlnit pe Petre Brâncuși pentru prima oară în anul 1969. Ca muzicieni, drumurile noastre s-au intersectat în anul 1981 când, la invitația Domniei-Sale, am cântat la Opera Română din București; la acea vreme, Maestrul Petre Brâncuși era directorul Operei și rector al Conservatorului de Muzică din București. Am fost onorat pentru că în acei ani grei pentru România, alături de alți renumiți interpreți, am cântat pe scena Operei Române roluri precum: Rigoletto, Tosca (Scarpia), Othello (Jago), Trubadurul (Contele de Luna), Traviata (Germont) etc. Cu toate lipsurile pe care artiștii erau obligați să le suporte, precum sala neîncălzită, condiții grele de lucru, veneam cu plăcere datorită Maestrului Petre Brâncuși, care ne trata întotdeauna cu considerație, acest lucru „încălzind” atmosfera, atât la propriu cât și la figurat. Această atitudine mă stimula și într-un fel mă obliga să fac tot posibilul pentru ca randamentul meu să fie maxim, publicul bucureștean fiind foarte exigent, dar, în același timp, foarte entuziast atunci când ceea ce i se oferea era de calitate înaltă.

Cu toate că era cunoscut drept „mână de fier” în conducerea Operei (care se vedea din activitatea colectivului artistic excepțional, din repertoriul foarte complex existent la acea vreme, din disciplina exemplară care domnea în toate compartimentele) am avut ocazia să-i surprind și latura afectivă, de profund atașament pentru artiștii săi, pe care îi trata ca un adevărat părinte, lăudându-i ori muștrulindu-i după cum era cazul, iar

ei îi răspundeau prin calitatea deosebită a muncii lor, reflectată în spectacolele de excepție de pe scena Operei Române din București din acea perioadă. Ca profesor și rector al Conservatorului a avut un rol foarte important și în formarea următoarei generații de artiști și interpreți, despre care sunt sigur că, la fel ca mine, îi aduc un omagiu din inimă pentru tot ceea ce Domnia-Sa a însemnat pentru cultura românească, atât ca artist cât și ca OM!

Stoyan POPOV, bariton

Prim-solist al Operei Naționale din Sofia

Sept. 2008